

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců JUDr. Radimy Gregorové, Ph.D. a Mgr. Petra Sedláka, v právní věci žalobce **V. D.**, proti žalovanému **Krajskému úřadu kraje Vysočina**, odbor dopravy a silničního hospodářství, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina ze dne 26. 4. 2012, č. j. KUJI-28818/2012,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce se žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 23. 5. 2012 domáhal vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina ze dne 26. 4. 2012, č. j. KUJI-28818/2012, a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Napadené rozhodnutí považuje za nezákonné a vydané v rozporu s právními předpisy.

II. Relevantní skutečnosti plynoucí ze spisového materiálu

[2] Z konkrétních okolností přezkoumávané věci je pro přehlednost vhodné chronologicky zdůraznit následující skutečnosti.

[3] Rozhodnutím Magistrátu města Jihlavy, odboru dopravy, (dále jen „správní orgán“) ze dne 23. 2. 2012 byly zamítnuty námitky žalobce proti oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a výzvě k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění; záznam 12 bodů tak byl potvrzen.

[4] Dne 28. 3. 2012 podal žalobce proti rozhodnutí správního orgánu odvolání, ve kterém namítal, že přestupek ze dne 15. 10. 2011 se nestal. Podle rozhodnutí správního orgánu žalobce dne 15. 10. 2011 v obci J. na ulici R. H. držel při řízení motorového vozidla registrační značky X telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení, čímž porušil ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném ke dni rozhodování správního orgánu (dále jen „zákon o silničním provozu“). Podle žalobce to ale není pravda, neboť policejní hlídka zjistila, že tehdy neměl lékárničku, nikoli že telefonoval při řízení.

[5] Dne 4. 5. 2012 nabylo právní moci rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu potvrzeno. Žalovaný konstatoval, že správní orgán postupoval v souladu se zákonem, když si vyžádal kopii části A pokutového bloku ze dne 15. 10. 2011, na kterém je jednoznačně uvedeno, že se žalobce dopustil přestupkového jednání „držení telefonního přístroje nebo jiného hovorového nebo záznamového zařízení v ruce nebo jiným způsobem při řízení vozidla“. Tento pokutový blok byl žalobcem řádně podepsán.

III. Obsah žaloby

[6] V žalobě žalobce zdůraznil, že napadeným rozhodnutím byla porušena jeho ústavní práva zaručená Ústavou České republiky, zejména právo na ochranu osobnosti tím, že při rozhodování nebylo přihlédnuto k jeho vyjádření a nebyl řádně zjištěn skutkový stav věci.

[7] Dále došlo podle žalobce k záměně přestupku ze dne 15. 10. 2011. Žalobce byl Policií České republiky údajně pokutován za nedostatečný technický stav vozidla, konkrétně za chybějící lékárničku, ale podle správních orgánů šlo o porušení povinnosti podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, tedy přestupek „držení telefonního přístroje nebo jiného hovorového nebo záznamového zařízení v ruce nebo jiným způsobem při řízení vozidla“ ve smyslu ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu.

[8] Žalobce tvrdí, že uloženou pokutu v dobré víře dobrovolně zaplatil, neboť se domníval, že mu byla udělena za to, že neměl v automobilu lékárničku. V případě kdyby mu bylo sděleno, že se dopustil přestupku podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, by s tímto nesouhlasil a pokutu by nezaplatil.

IV. Vyjádření žalovaného

[9] Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě ze dne 15. 6. 2012 navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou. Uvedl k tomu, že nesouhlasí s tvrzením žalobce, že nebylo přihlédnuto k jeho vyjádření. Dle žalovaného se jak správní orgán, tak žalovaný námitkami žalobce dostatečně zabývali a na základě vyžádaných dokumentů (pokutový blok č. CP/2010 P3114807, sdělení Policie České republiky č. j. KR PJ-66089/PŘ-2011-1600VE) byly námitky zamítnuty jako nedůvodné.

V. Posouzení věci krajským soudem

[10] Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě dle ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“), osobou k tomu oprávněnou dle ustanovení § 65 odst. 1 soudního řádu správního a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68 a § 70 soudního řádu správního.

[11] Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, vázán rozsahem a důvody, které žalobce uplatnil v žalobě (ustanovení § 75 odst. 2 soudního řádu správního). Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 soudního řádu správního). Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. V souladu s ustanovením § 51 odst. 1 soudního řádu správního bylo rozhodnuto o věci samé bez jednání.

[12] Žalobce namítal, že při rozhodování nebylo přihlédnuto k jeho vyjádření a nebyl řádně zjištěn skutkový stav věci, čímž mělo dojít k porušení jeho ústavního práva na ochranu osobností. Ze znění námítky i z kontextu celé žaloby je tedy zřejmé, že žalobce nemyslel právo na ochranu osobnosti, ale právo na spravedlivý proces. Ochranou osobnosti se totiž rozumí především (nikoli výlučně) ochrana života a zdraví, osobní a občanské cti, lidské důstojnosti, soukromí, rodinného života, jména, dobré pověsti a projevů osobní povahy. Porušení těchto svých práv žalobce nijak blíže nespecifikoval. Soud proto námitku žalobce vyhodnotil podle jejího obsahu tak, že mělo dojít k porušení žalobcova práva na spravedlivý proces garantovaného ustanovením čl. 36 Listiny základních práv a svobod.

[13] Soud se v této souvislosti zabýval otázkou, zda řízení, které předcházelo vydání žalobou napadeného rozhodnutí, proběhlo v souladu se zákonem; zda žalovaný přihlédl ke všem vyjádřením žalobce a zda byl řádně zjištěn skutkový stav, tedy zda správní orgány shromáždily dostatek důkazů pro provedení záznamu do registru řidičů.

[14] Při zodpovězení otázky, zda byl řádně zjištěn skutkový stav, krajský soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010-76, podle kterého *„oznámení policie, na základě kterých je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů, jsou pouze úředním záznamem o tom, že byl spáchán přestupek a kdo jej spáchal, toto oznámení poskytuje správnímu orgánu určitou informaci o věci; nelze však z něj bez dalšího vycházet v případech, vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o údajích zde zaznamenaných. K dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu je třeba v takovém případě vyžádat proto další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené. Tento záznam sám o sobě však nemůže být důkazem, na základě něhož by správní orgán bez dalšího vzal za prokázané, že se stěžovatel přestupku dopustil, že byl projednán v blokovém řízení a že existuje právní podklad pro provedení záznamu v registru řidičů.“*

[15] Oznámení Policie České republiky o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 17. 10. 2011, č. j. KRPJ-66089/PŘ-2011-1600VE, kterým správní orgán zaznamenal do bodového hodnocení žalobce 2 body za přestupkové jednání „držení telefonního přístroje nebo jiného hovorového nebo záznamového zařízení v ruce nebo jiným způsobem při řízení vozidla“ ve smyslu ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu, samo o sobě nemohlo být jediným podkladem pro vydání rozhodnutí.

[16] V dané věci byl však proveden též důkaz pokutovým blokem č. CP/2010 P3114807 ze dne 15. 10. 2011, kterým je prokazováno, že žalobce při řízení držel mobilní telefon. V kolonce *„doba, místa a popis přestupkového jednání“* je uvedeno, že žalobce *„dne 15. 10. 2011 v 17:20 hodin na ulici R. H. v J. při řízení držel telefonní přístroj“*. Pokutový

blok je žalobcem řádně podepsán. Všechny údaje na pokutovém bloku (jméno a příjmení, datum narození a bydliště žalobce) jsou shodné s údaji žalobce.

[17] Uvedenými listinami je prokazováno, že došlo k porušení povinnosti uložené ustanovením § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu a spáchání přestupku ve smyslu ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu. Za tento přestupek se dle přílohy k zákonu o silničním provozu nazvané „Přehled jednání spočívajících v porušení vybraných povinností stanovených předpisy o provozu na pozemních komunikacích a počet bodů za tato jednání“ zaznamenají řidiči v registru řidičů 2 body.

[18] Pokud měl žalobce jakékoli pochybnosti o spáchaném přestupku, neměl s blokovým řízením souhlasit a měl využít svého práva na zahájení běžného správního řízení. Blokované řízení je totiž specifickým druhem řízení o přestupku, které je charakteristické svojí jednoduchostí a neformálností. Důvodem pro zavedení blokového řízení v zákoně o přestupcích je zájem na urychleném a efektivním projednávání přestupků a snižování administrativní zátěže dotčených osob i správních orgánů.

[19] Soud tedy považuje za prokázané, že žalobce dne 15. 10. 2011 v 17:20 hodin na ulici R. H. v J. při řízení držel telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení. Pokutový blok je v souzené věci zásadním důkazem zpochybňujícím tvrzení žalobce. V případě, že se žalobce dobrovolně podrobil blokovému řízení, bylo na něm, aby si řádně ověřil, zda je mu pokuta ukládána za přestupek, který mu byl prokazován, a to právě s vědomím toho, že proti pokutě uložené v blokovém řízení nelze uplatnit opravné prostředky. Uložení pokuty v blokovém řízení předpokládá, že pachatel přestupku je srozuměn s tím, za jaký přestupek je mu pokuta ukládána a pokutu a způsob jejího uložení akceptuje.

[20] Pokud žalobce trvá na svém tvrzení o tom, že dne 15. 10. 2011 nebyl pokutován za telefonování za jízdy, ale pouze za to, že neměl lékárničku, pak je nutné uvést, že toto své tvrzení nepodložil žádnými důkazy. Přitom podle ustanovení § 120 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s ustanovením § 64 soudního řádu správního jsou účastníci povinni označit důkazy k prokázání svých tvrzení. Žalobce tak v daném případě neučinil a neunesl tedy důkazní břemeno.

[21] Rovněž námitka, že se žalovaný nevypořádal s vyjádřením žalobce není důvodná, a to z následujících důvodů.

[22] Správní orgán zaslal žalobci oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a výzvu k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění, přičemž žalobce na tuto reagoval dne 4. 11. 2011 podáním námitek. Žalobce požadoval přezkoumání přestupků ze dne 21. 2. 2008, 19. 9. 2010, 22. 5. 2011 a 15. 10. 2011; blížeji se vyjádřil pouze k poslednímu přestupku ze dne 15. 10. 2011, kde uvedl, že se domníval, že byl pokutován za nedostatečný technický stav vozidla (chybějící lékárnička), nikoli za telefonování za jízdy. Žalovaný si následně vyžádal zaslání všech pokutových bloků, které se vztahovaly k výše uvedeným přestupkům. S námitkou záměny přestupků se dostatečně vypořádal tím, že provedl důkaz pokutovým blokem č. CP/2010 P3114807 ze dne 15. 10. 2011. Není tedy důvodné tvrzení, že by se žalovaný s námitkami žalobce nevypořádal.

[23] Na závěr soud ještě dodává, že jsou soudu v obecné rovině známy případy, kdy pachatelé dopravních přestupků v okamžiku, kdy dosáhnou 12 bodů a musí odevzdat řidičský průkaz, účelově zpochybňují spáchání některého, popř. všech přestupků, jejichž spáchání ale předtím stvrdili právě v blokovém řízení. V takových případech je ale nutné hodnotit, na kolik se jedná ze strany pachatele dopravního přestupku o obstrukční jednání, které nemá oporu v dostatečných a relevantních důkazních prostředcích, a nakolik jsou námitky důvodné ve

vztahu ke skutečným pochybením správního orgánu. V souzené věci dospěl soud k závěru, že námitky žalobce jsou ryze obstrukčního charakteru a jako takové nemohou požívat ochrany ze strany soudu. Jestliže by žalobce nechtěl pouze účelově oddálit odevzdání řidičského oprávnění, nutně by musel projevít alespoň minimální snahu k prokázání svého tvrzení. K tomu však v souzené věci nedošlo.

[24] Krajský soud tedy dospěl k závěru, že správní orgán i žalovaný postupovali v souladu se zákonem i ústavním pořádkem, provedli dostatek důkazů a vypořádali se se všemi žalobcem uplatněnými námitkami.

VII. Shrnutí a náklady řízení

[25] Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, soud nezjistil, že by došlo ze strany správních orgánů k chybné aplikaci hmotného či procesního práva. Naopak s žalobcem uplatněnou argumentací se soud z důvodů uvedených shora neztotožnil, rozhodnutí žalovaného proto nelze označit za nezákonné a vydané v rozporu s právními předpisy. Z výše uvedených důvodů tedy soud žalobu v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 soudního řádu správního jako nedůvodnou zamítl.

[26] Výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 věta první soudního řádu správního, podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, proto právo na náhradu nákladů řízení nemá; úspěšnému žalovanému pak žádné náklady nad rámec jeho jinak běžné administrativní činnosti nevznikly. Z těchto důvodů soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Krajský soud v Brně dne 28. listopadu 2012

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu